

тахме изъ Македония, — азъ отсамъ, а той отвждъ Вардара. Една пролѣтна нощъ, пакъ така съ другари, Василь бива изненаданъ отъ турци въ битолското село Баница. Неприятелскиятъ залпъ го посрѣща на излазяне отъ кжщната врата, и той пада пронизанъ отъ нѣколко куршума. . .

Подиръ малко се подаде хазяинътъ, като пждѣше предъ себе си невидими кокошки. По тоя предпазливъ начинъ той приближи и ни каза, че суваритѣ се разположили да ядатъ. Една раница, Григоровата, и една кама, не помня чия, бѣха забравени вкжщи. Бабата ги прибрала предъ очитѣ на арнаутитѣ. Озъртайки се въ още неиздимения тютюневъ димъ, тѣ се задоволили само да констатиратъ:

— Бабо-о, не арни люге шетатъ по васъ. . . Пали, пали огина, дай яйца. . .

Съ почти равни сили, както бѣхме, „врагътъ“ не посмѣ да ни нападне и се престори, че нищо не вижда. И ние тръгнахме надолу край рѣката, като оставихме по брѣга за наблюдение само Никола Савовъ отъ бѣлоградчишко, бившъ фелдфебелъ, въ дълго кепе и кожена шапка, приличенъ на овчаринъ. Далечно изъ полето кръстосваха пешаци, а на двесте крачки отъ насъ премина и единъ коненъ турчинъ. Но никои не можа да ни забележи. Савовъ маневрираше горе и командуваше движението:

— По-тихо, нѣщо ми се вижда изъ драката. Бърже напредъ, нѣма нищо. . . Хе татъкъ вървятъ хора. . . Чакайте да видимъ накжде. . .

Уви, подиръ единъ месецъ Савовъ загина со шестима другари почти на сжщото мѣсто. Заобиколенъ отъ многоброенъ аскеръ, той не бѣ честитъ да изведе дружината си, както насъ сега.

Къмъ 5 часа, вече по здрачъ, ние достигнахме друга гърленска махала върху голо бърдо — пакъ една кжща, плѣвникъ и стѣрга за овце. Тамъ намѣ-